

Nutno ovšem kárnému nálezu přisvědčiti, že takového jednání měla býti osoba státem ustanovená a veřejné důvěry požívající, jako je notář, naprosto vzdálena. Leč toto jednání vyčerpává právě skutkovou podstatu přečinu podle § 157 not. ř., spáchaného tím, že obviněný porušil povinnosti uložené mu v §§ 5 a 38 not. ř., a nelze je kvalifikovati ještě za porušení cti a důstojnosti stavu notářského. Neníť ve spisech opory pro předpoklad, že obviněný byl zasvěcen do poměrů inž. K-a a že skutečně znal jeho zadluženost, nebo že snad dokonce měl vědomost nebo i jen tušení o jeho podvodných manipulacích. Proto nemá podkladu úsudek kárného soudu, že odsouzení inž. K-a pro zločin podvodu vrhá stín i na obviněného, pokud se týče na jeho stavovskou čest. Odvolání nelze upříti částečného oprávnění, ani pokud napadá bod 4) kárného nálezu, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem, spáchaným tím, že proti předpisu § 110 not. ř. neuschoval způsobem v tomto předpisu uvedeným legalisační protokol čís. 4337, týkající se řečené již úvěrní listiny, což mělo za následek, že se protokol ztratil. Bylo již při rozboru námitek odvolání co do stránky skutkové dovedeno, že obviněného nemohla povinnosti, uložené mu předpisem § 110 not. ř., sprostiti ani jeho choroba; leč odvolací soud nemá důvodu nevěřiti v tomto ohledu obhajobě obviněného, že onemocněv po svém návratu z P. chřipkou svěřil listiny, mezi nimi i onen legalisační protokol, své choti, by je uschovala, a že mu pak později bylo z kanceláře vzkázáno, že legalisační protokol nelze najíti. Třebas obviněný neučinil vše, co bylo podle § 110 not. ř. jeho povinností, nelze mu za daných okolností v souzeném případě, kde snad šlo i o pochybení jeho kancelářských zaměstnanců, vytýkati nějakou hrubou nedbalost, která by zakládala skutkovou podstatu kárného přečinu, nýbrž odvolací soud uváživ všechny okolnosti, shledává ve vylíčeném opomenutí obviněného pouhou nepřístojnost.

Čís. 83 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, uzavřel-li advokát, účastniv se jako dražitel ve vlastním jméně (a jménem své manželky) dražby nemovitosti, s dalšími spoludražiteli za dražebního roku ujednání, že — vydraží-li nemovitost jako celek — přenechá jim část za cenu, jež bude určena poměrem mezi cenou odhadní a nejvyšším podáním, avšak potom se zdráhal ujednání splniti, namítaje mimo jiné neplatnost smlouvy podle dvor. dekr. ze dne 6. června 1838, čís. 277 sb. z. s.

(Rozh. ze dne 1. června 1929, Ds II 1/29.)

Nejvyšší soud jako odvolací soud v kárných věcech advokátů nevyhověl po neveřejném líčení odvolání obviněného do nálezu kárné rady slezské advokátní komory v Opavě ze dne 29. prosince 1928, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Odvolání vytykající nálezu nesprávné hodnocení důkazů, nesprávná zjištění, nesprávné právní posouzení věci, rozpory v jednacím protokole, neúplnost řízení i zmatečnost, není v žádném směru oprávněno. Vývody odvolacího spisu nejsou s to, by něco změnily na podstatě věci, kterou ani obviněný nepopírá a která záleží v tom, 1. že obviněný advokát, účastniv se jako dražitel ve vlastním jméně a jménem své manželky dražby nemovitostí s dalšími spoludražiteli, veřejnými společníky firmy Eduard F., uzavřel s nimi za dražebního roku dohodu, podle níž slíbil, že vydraží-li nemovitosti jako celek, přenechá řečené firmě zadní dům s částí skladiště a dvora za cenu, jež bude určena poměrem mezi cenou odhadní a nejvyšším podáním, 2. že obviněný skutečně vydražil nemovitosti za nejvyšší podání, které vylučovalo předražek, že však se 3. zdráhal po vtělení práva vlastnického pro něho a jeho manželku splniti dohodu, namítaje, že nejde o závaznou smlouvu, protože a) chybělo přesné označení předmětu kupu a určení kupní ceny, b) šlo o dohodu za dražby, která odporuje zákonným předpisům. Tyto námitky učinil obviněný již v první odpovědi ze dne 17. listopadu 1925 na žádost řečené firmy, by splnil dohodu, a opakoval je i v dalším dopisu ze dne 4. ledna 1926. Takto uplatňoval obviněný jednak nedostatek podstatných náležitostí smlouvy, jednak narážkou na dvorní dekret ze dne 6. června 1838, čís. 277 sb. z. s. neplatnost smlouvy, kterou sám se spolusmluvníky, laiky, uzavřel. Podle své vlastní námitky jednak mařil dohodou účel řečeného dvorního dekretu, jenž jest pro každého, zvláště pro právníka, snadno poznatelným a čelí k tomu, by při veřejných dražbách byly k vůli docílení co nejpříznivějšího podání v zájmu dlužníka i jeho věřitelů vyloučeny jakékoliv úmluvy, které by odrazovaly od podávání nabídek nebo je stlačovaly; jednak označoval svou vlastní smlouvu za nezákonnou a neplatnou. Nepadá na váhu, zda obviněný v čase dohody znal citovaný dvorní dekret, ač opak jest těžko uvěřitelný, neboť pak se naň při nejmenším neměl odvolávat. Takové jednání odporuje příkře poctivosti a bezelstnosti, kterou má v obchodním styku zachovávat každý čestný člověk, tím spíše advokát, jemuž § 10 odst. 2 adv. řádu zvláště za povinnost klade, by poctivostí a čestností ve svém chování dbal cti a vážnosti stavu. Obviněnému nemůže prospěti, naopak spíše ještě přitížit, odvolává-li se na to, že úmluva byla i pro jiné nedostatky nezávazná, neboť pak bylo jeho povinností jako práva znalého muže, by otevřeně druhou stranu na tyto nedostatky upozornil, nebo, vylučovaly-li to poměry, vůbec se do jednání nepouštěl. To správně zdůraznil i kárný nález. Žádnou měrou nesměl obviněný ponechávat spolusmluvníky v domněnce, že strany uzavřely platnou a jasnou smlouvu, na jejíž splnění mohou spoléhat a že následkem toho spolusmluvníci nemusí již po dosažení tří čtvrtin odhadní ceny (§ 195 ex. ř.) činiti další podání. Za tohoto stavu věci jest bez významu výtku nesprávného hodnocení průvodů a rozporů ve výpovědích svědků co do předmětu prodeje, protože pro rozhodnutí věci stačí, co obviněný sám v dopisech ze dne 17. listopadu 1925 a

4. ledna 1926 narážkou na citovaný dvorní dekret uváděl. Za tohoto stavu věci netřeba zabývat se s otázkou, zda tu byly podstatné náležitosti kupní smlouvy. předmět a cena, jasně ujednány, protože nejde v tomto řízení o splnění smlouvy, nýbrž o chování advokáta zlehčující čest a vážnost stavu. Proto není ani třeba obírat se otázkou knihovních břemen a skutečné ceny vtělené služebnosti bytu. Nezávažným jest pösléze tvrzený rozpor jednacího protokolu se skutečností ohledně výslechu svědka »F-a«, a nelze mluvit o zmatečnosti, nymě v odůvodnění napadeného nálezu, jež jest jasné a srozumitelné. Obviněný byl právem uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 84 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu předpokládá, by se závadné jednání dostalo k vědomosti osobám, které nejsou příslušníky stavu advokátského a u kterých by mohlo býti nebezpečí, že by mohly ze závadného jednání jednoho člena stavu advokátského nepříznivě usuzovati o členech ostatních; pokud se jednání obviněného nedostalo na veřejnost a zůstalo skryto uvnitř komory, nelze mluvit o zlehčení cti a vážnosti stavu.

Advokátní komora jest každému advokátu v jejím obvodu úřadem představeným a dohlízejícím a jest povinností advokátovou dbáti její příkazů.

Nezodpovědění přípisů advokátní komory jest porušením povinností povolání, nikoliv však nezodpovědění přípisů kárné rady, které byly řízeny na advokáta jako na obviněného; máť i v kárném řízení obviněný právo odepřít odpověď (§§ 203, 245 II tr. ř., §§ 41 II, 59 kárn. stat.).

Neplacení komorních příspěvků advokátem není kárným přečinem, nýbrž je jen nepřístojností, jejíž vytknutí přísluší advokátní komoře a jejímu výboru (výnos býv. mín. práv z 28. ledna 1895, čís. 23.882).

Předpisu § 31 kárn. stát. je vyhověno, byly-li obviněnému zaslány stížnosti proti němu s vyzváním, by se o nich vyjádřil; neučinil-li tak a k líčení se nedostavil, aniž se dal zastupovati, nemůže to doháněti v odvolacím řízení.

Ustanovení § 3 kárn. stat. vztahuje se obdobně i na kandidáty advokacie, zapsané v seznamu advokátní komory.

Kárné přečiny se nepromlčují.

Podle § 2 kárn. stat. je kárná rada povolána zakročiti kárně proti advokátovi bez rozdílu, zachoval-li se způsobem, který je na újmu cti a vážnosti stavu, ve svém povolání či mimo své povolání, zejména i ve svém životě soukromém.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, zavinil-li si advokát špatný finanční stav tím, že neprováděl příkazy jemu dané a do kanceláře se nedostavoval, takže klienti nebyli s to v kanceláři ho zastihnouti.